

Kāds labums viņam ir no tā?

16 Ja es sludinu evaņģēliju, tad ar to man nav ko lepoties, tas man ir jādara. Vai! man, ja es nesludinātu evaņģēliju!

17 Ja es to daru no brīva prāta, tad man ir alga, bet, ja to daru ne no brīva, tad esmu tikai amata veicējs.

18 Kāda tad ir mana alga?

Sludināt evaņģēliju bez atlīdzības, neizmantojot tiesības, kas man pēc evaņģēlija ir dotas.

19 Brīvs būdams no visiem, esmu sevi padarījis visiem par vergu, lai iemantotu vairāk cilvēku.

20 Jūdiem es biju kā jūds, lai iemantotu jūdus, tiem, kas zem bauslības, kā tāds, kas zem bauslības – tomēr tāds nebūdams –, lai iemantotu tos, kas zem bauslības.

21 Tiem, kas bauslību nepazīst, es biju kā tāds, kas bez bauslības –, tomēr es nebiju brīvs no Dieva bauslības, es biju zem Kristus bauslības – lai iegūtu tos, kas nepazīst bauslību.

22 Vājajiem es biju vājš, lai iemantotu vājos. Ikvienam biju tāds, kāds viņš ir, lai vismaz kaut dažus izglābtu.

23 Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai būtu pie tā līdzdalīgs.

1. Kor. 9,16-23

Sabiedrībā, kur visi skatās uz savu labumu, ir dīvaini, ja kāds neprasa atlīdzību par savu darbu. Kas viņam ir aiz ādas? Vai tādām var uzticēties? Kāds labums bija Pāvilam no sava darba? No savas sludināšanas? 1. Kor. 8. un 9. nodaļā Pāvils min vairākas situācijas, kur viņš atsakās no savām tiesībām, no savas taisnības. Vispirms viņš pamato, kāpēc viņš neēd gaļu, kas nāk no elku upuriem, ja pastāv iespēja, ka ar šādu rīcību viņš varētu apdraudēt citu kristiešu ticību. Tad Pāvils savos ceļojumos neņem līdzi sievu, kā to darīja, piemēram, apustulis Pēteris. Un visbeidzot viņš atsakās no algas par savu sludināšanu, bet pelna savu iztiku ar savu amatu, gatavodams teltis.

Pāvilam ir pilnīgi skaidrs, kas ir viņa dzīves prioritāte. Viņam Labā vēsts par Jēzu Kristu nav tikai vārdi, bet viņš to dzīvo pavisam konkrēti, ar reāliem darbiem. Pāvils saka, ka viņš kļūst visiem viss – pie jūdiem viņš uzvedas kā jūds, pie pagāniem kā pagāns, pie vājajiem viņš ir vājš. Tiešām, tāda izturēšanās met šaubas uz to, kas tad viņš patiešām ir. Vai nevarētu būt, ka viņš vienkārši pielāgojas, lai gūtu kādu labumu sev? Vai arī viņam nav nekāda mugurkaula, viņš vienkārši peld līdzi straumei, iet ceļu, kas liekas izdevīgāks? Vai arī viņš ir vienkārši bezprincipu cilvēks, kas neko neņem nopietni?

Pāvils saka, ka viņam pats galvenais ir iemantot citus cilvēkus. Kā to saprast? Viņam ir svarīgi, ka cilvēki uzticas tam, ko viņš sludina, ka tie uzticas evaņģēlijam, tam, ka Jēzus par viņiem ir atdevis savu dzīvību, lai viņi varētu dzīvot kā brīvi cilvēki ar sirdsmieru, nevis ar sajūtu, ka es neesmu pelnījis, ka mani ievēro, ka es nekad nevarēšu tikt galā ar man uzliktajām prasībām. Jēzus par mani ir miris. Viņš ir atdevis visu, lai mani atpestītu no tiem spēkiem, kas mani grib iedzīt izmisumā, šaubās un, galu galā, mani iznīcināt. Pāvilam nav svarīgi, ka cilvēki formāli skaitās kristieši, bet gan tas, lai viņi tiešām savu dzīvi liek Kristus rokās. Ko dod formāla laulība, ja laulāto starpā nav uzticības, bet valda nepieteikts karš? Ko dod piederība draudzei, ja cilvēkam ir vienalga, kas šeit notiek? Ko tas dod, ja esi kristīts, bet Kristum tavā dzīvē nav vietas?

Es tā kādreiz pie sevis domāju – kas ir tās lietas, ko es daru par labu Jēzum? Izrādās, ka to nemaz nav tik daudz. Parasti es rīkojos, lai pats sev iegūtu kādu labumu. Vēlos iegūt atzinību, nopelnīt naudu, aizstāvēt savu taisnību, kontrolēt situāciju. Nemaz nerunājot par Jēzu, vienkārši attiecībās ar saviem līdzcilvēkiem, es reti kad daru kaut ko bez tā, ka pats nedomāju par sevi, tikai tāpēc, lai otram būtu labi. Tas ir interesanti – visās malās skandina, cik svarīga mūsu dzīvē ir mīlestība, bet, ja tā tuvāk paskatās, var likties, ka visas šīs runas par mīlestību ir tikai pupu mizas.

Lai apliecinātu Dieva valstību, lai dotu liecību par Jēzu, mums pašiem ir vispirms jāklūst godīgākiem. Nevienam nav nekāda labuma no tā, ja mēs izliekamies par kristiešiem, ja mana ticība ir tikai aizsegs, lai aiz tā slēptu savas personīgās intereses. Agri vai vēlu tas viss nāk gaismā, un tad atkal ir kārtējais skandāls baznīcā vai draudzē, izrādās, ka tur valda mantkārība, varas kāre, nespēja piedot, liekulība. Tā vietā, lai apliecinātu Jēzu, mēs Viņu noliedzam, kauninām Viņu un attālinām cilvēkus no Viņa.

Pāvils bija misionārs, viņš nesa ticību cilvēkiem, kas vēl neko par Jēzu nebija dzirdējuši. Savā ziņā arī mēs dzīvojam situācijā, kur daudziem cilvēkiem ir tikai ļoti aptuveni priekšstati par Jēzu. Vispār jau mūsu vēsture māca, ka tas vēl neko daudz nenozīmē, ka sabiedrībā pastāv baznīca. 18. un 19. gadsimtā Latvijā bija daudzas baznīcas, tomēr tās bija tālu no vienkāršo cilvēku sirdīm. Tā bija vācu kungu baznīca, kur latviešu zemnieki bija otrās šķiras cilvēki. Tikai tad, kad sākās Brāļu draudžu kustība, cilvēki sāka nopietni pievērsties kristietībai. Brāļu draudžu panākuma atslēga bija tā, ka tās misionāri centās tuvoties tautai. Tie iemācījās latviešu valodu, sludināja latviski, tie veidoja visādus pulciņus, kur varēja iepazīties ar Bībeli, kur katram bija iespēja izteikties, tie deva pašiem latviešiem iespēju kļūt par sludinātājiem. Brāļu draudzēs tika pieņemta un veicināta latviešu kultūra ar savām dziesmām, ar to, ka tika dibinātas skolas, kur arī vienkāršie bērni varēja iemācīties lasīt un rakstīt. Te kaut kas parādās no tās pazemības, par ko runā apustulis Pāvils, ka Kristus labā misionāri ir ar mieru atsacīties no tā, kas viņi paši ir, lai varētu iegūt cilvēku sirdis un dot liecību par Kristu.

Šodien, dzīvojot pēcpadomju laikā, mums atkal no jauna ir jāiet šis ceļš pie cilvēkiem, ja mēs vēlamies nest tālāk labo vēsti par Jēzu. Ir skaidrs, ka mēs nevaram vienkārši atkārtot to, ko agrāk darīja. Mēs dzīvojam laikā, kur daudz kas ļoti ātri mainās, un mums ir jāsaprot, kas notiek, kā cilvēki domā un jūt, lai viņus sasniegtu.

Mēs varam sev uzdot jautājumu, kādam ir jābūt Jēzum priekš mūsu interneta paaudzes? Vai mēs esam ar mieru pieņemt to kultūru, kas mums ir apkārt, iemācīties tās valodu, lai varētu stāstīt par Jēzu? Tā vien liekas, ka ļoti bieži mēs tikai domājam par to, kā uzturēt vecās tradīcijas, nespēdami pieņemt to, kas notiek šodien.

Man ģērbkambarī ir viens mākslas darbs, ko man uzdāvināja Violeta Stīvensa, Indijas latviešu baznīcas pārstāve, kas kādu laiku atpakaļ pie mums ciemojās. Tur ir attēlots Jēzus, kas tā kā indietis ar krustotām kājām sēž un dāvina savu svētību. Viņa rokās var redzēt brūces no krusta naglām. Tas norāda uz vienu svarīgu lietu, kas mums var palīdzēt tuvoties cilvēkiem. Kristus ir cietis par jebkuru cilvēku, vienalga kur tas dzīvotu, vai tas ir Latvijā vai Indijā, Pāvila laikā vai mūsdienās. Katrs, kas cieš, var atrast patvērumu un svētību, skatoties uz Kristu. Kristus mums ir tuvs tāpēc, ka Viņš kļūva par cilvēku, un nesa mūsu ciešanas, mūsu sodu. Kā mēs varam viens otru šodien panest, atbalstīt, stiprināt?

Kristus man dāvina mīlestību. Ko es dodu Viņam? Āmen.